

[Clausager.]

regner med den nævnte Mands Udtalelser; han er jo borte nu, og vi har faaet en anden, men det er ikke i og for sig noget Systemskifte for det radikale Venstre; Navnene Rode—Munch betegner ikke noget Systemskifte — maaske nok en Nuance i Farve, men mere kan det neppe beløbe sig til. Jeg ved altsaa ikke, hvor meget man nu regner nævnte Ove Rode; men at der er noget om det, han sagde, er der ikke nogen Tvivl om.

Jeg kan imidlertid godt føre en anden Radikal i Marken, for at jeg ikke skal blive fejlet til Side med det, jeg fører frem, en Mand, som vistnok vejer betydeligt mere, en nuværende aktiv Radikal og ikke en af de ringeste; det er nemlig ham, der, saa vidt jeg kan regne ud, er den egentlige Fader til Sammenslutningsministeriet, Landstingsmand Gunnar Fog-Petersen. Lad os se paa, hvorledes han saa paa det, den Gang Opgaven laa for Ministeriet Staunings Fod. Han maa da være noget af et Kronvidne. Han skrev for tre Aar siden en Avisartikel lige forud for det Valg, der fandt Sted i November, altsaa kort efter, at Sprængningen mellem de to Partier var sket herinde og Valget var udskrevet, i sit Blad „Aalborg Venstreblad“, og det gik over i et enkelt andet radikalt Blad, men ikke i ret mange; det blev nemlig stoppet snart, fordi der var for meget Venstresind i den Artikel; den kunde derfor ikke bruges. Men den var overmaade klar; den siger kort og præcist, hvad Opgaven var, og hvad Arbejdet burde gaa ud paa. Nu kan man maaske sige: Det er tre Aar siden; det er gamle Ting, som ikke har Betydning mere for Bedømmelsen af Situationen. Men jeg skulde dog mene, at tre Aar gammel politisk Historie godt kan have Betydning for den Tid, vi staar i nu. Han sagde: Der er fire Opgaver, der ligger for Regering og Rigsdag. Den første Opgave er den, at

„hele den offentlige Husholdning snarest indretter sig paa at bruge den Værdimaaler (Guldmønten), som Erhvervslivet maa arbejde med. Alle Budgetter og Bevillinger, Skatter, Takster, Afgifter, Tilskud o. s. v., som er fastsat med lav Kronekurs for Øje, maa omregnes efter den ny, høje Kronekurs“.

Det andet Punkt, han gjorde opmærksom paa, var, at Statens Gæld til Landmandsbanken skulde betales; det Forhold skulde afvikles. Det tredje, han ønskede, var, at Nationalbanken skulde give noget mere Kredit, lempe lidt paa sin Kreditindskrænk-

ning. Og det fjerde Punkt — det er i Forhold til det første interessant — var det,

„at Staten i begrænset og overskueligt Omfang yder sin Støtte til Erhvervslivet ved Eksportkredit, ved Laan til Grundforbedring og Boligbyggeri og paa anden Maade“

— altsaa, „at Staten i begrænset og overskueligt Omfang“ skulde gøre det.

Saa siger han videre i samme Artikel:

„For Gennemførelse af disse Punkter er der utvivlsomt et Flertal i det nuværende Folketing“

— det var altsaa i November 1926, lige før Valget —

„og vil dér lige saa sikkert være i det nye. I stærkt udvidet Skikkelse og paa en Maade, som ingen kunde overse Virkningen af, havde Regeringen gjort Punkt 4 til det vigtigste og havde intet eller lidet gjort for at løse de andre store Opgaver, der alle maa løses, hvilken Regering vi end faar“.

Jeg maa igen erindre om, hvis nogen skulde være tilbøjelig til at glemme det, at det er en Radikal, der skriver dette. Og saa siger han længere nede:

„Dette, som er saa indlysende, at enhver, der blot i 5 Minutter tænker derover, kan fatte det, har, beklageligt nok, Landets Regering ikke forstaaet. Og derfor forfærdes den over de Vanskeligheder, som selvfølgelig maa komme, og flygter fra Ansvar, just som det blev tungt at bære, løber fra at tage de naturlige Konsekvenser af sine egne Handlinger.“

Naa, Valget gav jo til Resultat, husker vi, at Socialdemokratiets Ministerium gik af, og der kom et andet Ministerium til. Situationen udpegede Venstre til at danne Ministerium; og det blev det nuværende ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, der kom til at staa i Spidsen for dette, hvilket jeg finder saa uhyre naturligt; thi jeg mener, at ingen eller faa har set saa klart, hvad der var i Vejen, og sagt det saa forstaaeligt for jævne Folk som det ærede Medlem. For saa vidt var Ministeriet ret stærkt, skønt det stod ene uden tilsagt parlamentarisk Støtte, idet to andre Partier, baade det radikale Parti og det konservative Folkeparti, viste velvillig Passivitet eller passiv Støtte, hvad man nu vil kalde det, medens kun Socialdemokratiet tonede rent Flag og gik klart imod dette Ministerium straks fra Begyndelsen af.

Dette Ministerium fik altsaa til Opgave at omlægge Statens Udgifter i Overensstem-